

משמחי לב

פרשת ויגש

גיליון 4

הוא רק חיצוני, אבל בפנימיות מוותר הטוב, ועל ידי זה יצא מיגון ואנחה לפדות ולרווח והצלה. ודבר זה נרמז כאן בפסוק, שהנה, יהודה הוא מלשון 'הודאה', והשם 'יהודה' מרמז על כל איש מישראל, ולכן נקראו 'יהודים' על שם שמודין להשי"ת על כל דבר קטן וגדול, שיודעין שהכל ממנו ית'. ורק עיי' שמודים על כל דבר, עיי' יכולין ליגש ולהתפלל על כל מצב שהוא. וזהו ויגש אליו - להשי"ת.

'יהודה' - דהיינו בבחינת הודאה להשי"ת על אף ההסתר פנים, ומה אמר ומה ביקש? הוא לא חידש כלום! הוא רק חזר על כל השתשלות העניינים, אבל בהכרה גמורה שהכל טובה ולברכה ולקבל את רצון השי"ת בשמחה. ואז אכן זכה ליולא יכול להתאפק יוסף שנתגלה כל ההסתר וראו את הטוב בגילוי השלם. על פי יסוד זה של השפ"א אפשר לבאר בפסוק בתהילים (צב, יד) "שתולים בבית ה' בחצרות אלקיני יפריחו". דהנה ידוע ששם הוי"ה מורה על רחמים, ושם אלוקים מורה על דינים. כשנרצה להמשיל דבר פנימי מול דבר חיצוני, יש לנו שתי דוגמאות: א. כל צמח ופרח גלוי יש לו שורש שתול ומוטמן באדמה. ב. בית הוא מקום סגור ומכוסה מפני הרואה, ואילו חצר הוא דבר גלוי וחשוף לעין כל. בא דוד המלך ואומר לנו בתהילים 'שתולים' - דבר מוותר כשתיל. 'בבית' דבר מוותר כמו בית - הוי"ה. שהרחמים הם מוסתרים כשתיל וכבית. וזה במצב של 'בחצרות' - כשנראה לעין כל כחצר שגלוי 'אלוקיני' מצב של דינים, 'יפריחו' גם כשהדינים הם פורחים ונראים לעין כל. גם במצב שנראה כאילו מידת הדין שולטת כחצר וכפרח, גם אז מוטמן בזה כמו שתיל וכמו בית - שם הוי"ה שמרמז על רחמים וחסדים. ועל זה מקדים דוד המלך ואומר "להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות" שגם במצב של 'לילה' יש להתבונן באמונה המוחלטת בהקב"ה, ועיי' יתהפך לרחמים. וכמו שאמר להם יוסף ועתה אל תעצבו וכו' כי למחיה שלחני וגוי' שהכל היה לטובה. בספח"ק קדושת לוי כתב לתרץ שיהודה רצה לעורר את נקודת הרחמנות אצל יוסף לפי דברי חז"ל שדברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב. ומובן שכשמדברים עם מתורגמנים ומליצים א"א לעורר את נקודת הרחמנות, שכן שפת הלב מובנת רק כאשר הדברים יוצאים מן הלב אל הלב, ויהודה אכן לא חידש כלום זולת מה שדיבר אליו בצורה ישירה ובלתי אמצעית. ב"בית הלוי" תירץ, במהלך דומה, שיהודה חשש שהמליץ בינותם אמר ליוסף דברים לא נכונים משמם, שהרי לא מובן מדוע יש לחושדם כמרגלים ורצה לדבר ישירות בכדי שיוסף יבין. ושני נביאים מתנבאים בסגנון אחד, שלכן אמר "ידבר נא עבדך דבר באזני אדוני", דהיינו באופן בלתי אמצעי, וזהו ג"כ כוונת אומר "כי כמוך פרעה", כהתנצלות שמדבר אליו בלתי אמצעי, ואיך יבין יוסף? אלא שוודאי כמו שפרעה שהוא מלך חייב

"בי אדוני ידבר נא עבדך באזני אדוני ואל יחר אפך בעבדך" (מד, יח)

איתא בספר "מאיר נתיבים" בשם רבו הבעל שם טוב, סגולה לכעס: "במה יזכה נער את ארחו לשמור כדברך". ומצא ה"מאיר נתיבים" רמז לזה בפרשתינו, יהודה רצה להשמר מכעס בדברו עם יוסף והשתמש בסגולה הזאת והוא במילות ובאותיות המיותרות: "ביי" "נא" ו"אל" (כי היה לו לומר "ויחר") "כפרעה. כי די לאמר: כמוך פרעה. והן נוטריקון: במה יזכה וכו'. וכן כתב ברמזי תורה (שבשו"ת מאיר נתיבים בפי מקץ): קבלתי ממורי הבעש"ט זי"ע שסגולה נפלאה לבטל הכעס לומר הפסוק (תהלים קיט) במה יזכה נער את ארחו לשמור כדברך, היינו לכוון השם הקדוש היוצא מראשי תיבותיו וכו'. וכן הוא ב"ישמח משה" (פי מקץ ד"ה א"י בי אדוני): משם הריב"ש זלה"ה וכו' בי נא אל כ הם ר"ת של הפסוק בימה יזכה נער אית ארחו ל'שמור כ'דברך, שהוא בגימטריא עה"כ שם ס"ג ב"ן שהוא התיקון לכעס וכו' עיי'. יסוד מוסד בתפילה הוא להתפלל על חבירו ויגש אליו יהודה, ויאמר... כי עבדך ערב את הנער

"ויגש אליו יהודה" (מד, יח)

המפרשים עומדים על כך שיהודה הקדים לומר שלא יחר אפו של יוסף קודם. דבריו, וכשמתבוננים בכל אריכות דבריו לא מוצאים אלא חזרה וסיפור השתלשלות הדברים, ומה רצה יהודה בכל דבריו? והנה לכשנתבונן במצבו של יהודה באותו הזמן, נראה שהיה במצב קשה עד למאוד, שהרי הוא ערב את הנער בעולם הזה ובעולם הבא, וכפי הנראה להם, הרי כעת נתפס בנימין, והם בעצמם התחייבו שמי שיתפס אצלו הגביע, שוב ימות. והאיך יושעו מצרה זו. מבאר בזה ב'שפת אמת', שיהודה לימדנו כאן יסוד גדול לכל מי שנמצא בצר ובמצוק, במצב של "הסתרת פנים". שהעצה היחידה במצב כזה, הוא, להעמיק בהכרתו ולברר בנפשו שבכל מצב, חמור כמה שיהיה, יש את רצון השי"ת, ממש בכל מה שקורה בכל רגע ורגע. וכל הצער

לדעת את כל השפות כך גם יוסף מוכרח שידוע לשון הקודש ובוודאי יבין את דבריו הנאמרים בלשה"ק.

(ציוני תורה)

"ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה" (מו, כח)

לתקן לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה. רש"י. שואלים המפרשים, מדוע נבחר יהודה לשליחות זו, ולא יששכר שנאמר בו יששכר חמור גרם, ולא לוי שעליו נאמר "יורו משפט"ק ליעקב"? אלא הסביר הרה"ק בעל ה"תפארת שלמה" זי"ע, הסבר נפלא והוא יסוד עצום! האדם הראשון שנטל על עצמו אחריות ומסירות נפש ואמר "אנכי אערבנו, מידי תבקשנו" היה יהודה, וכיוון שאחד הכלים להקמת תלמידים בישראל הוא נטילת אחריות ומסירות נפש, נבחר יהודה להקים בית תלמוד להוראה!...

(פנינים)

"ואל יחור אפך בעבדך" (מד, יח)

סיפר הרה"ג ר' גדליה הוניגסברג שליט"א: שמעתי מתלמידי של הגראי"ל שטיינמן זצ"ל שהיו פעם בחורים בישיבה לצעירים שניסו ב"מאמץ" מיוחד להוציא את הרב שטיינמן משלוותו... לפתע הרים הרב שטיינמן את עינו ואמר להם "אף פעם לא כעסתי".... ובוהה הסתיים הענין כליל, משני הצדדים... עוד סיפר ששמע מאחד מתלמידי הרב שטיינמן שהיתה שנה אחת שהיו בחורים צעירים שובבים עם מרץ רב, שהפריעו רבות בשיעור... אמר להם הרב שטיינמן: "למה אתם רוצים שאני אעשה דבר שאף פעם לא עשיתי ואני אצחק עליכם"...

"כי עבדך ערב את הנער מעם אבי לאמור אם לא אביאנו אליך וחטאתי לאבי כל הימים" (מד, לב).

הערבות שלקח יהודה על עצמו להביא את בנימין לאביו, כשבפועל לא עשה זאת, כי יעקב הוא זה שבא למצרים וראה את בנימין, גרמה ליהודה לדבר נורא – במשך ארבעים שנה היו עצמותיו מגולגלות בארון, כפי שאמרו רבותינו: "כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר היו עצמותיו של יהודה מגולגלן בארון, עד שעמד משה וביקש עליו רחמים". רק כשבא משה רבנו ואמר: "שמע ה' קול יהודה ואל עמו תביאנו ידיו רב לו ועזר מצריו תהיה" הוא נכנס לבית דין של מעלה! ארבעים שנה היה בחוץ! כך היה גם עם דוד המלך. דוד אמר: "אם אבוא באוהל ביתי אם אעלה על ערש יצועי... עד אמצא מקום לה' משכנות לאביר יעקב" ובגלל הנדר הזה נותרה נשמתו של דוד המלך שבע שנים מחוץ לגן עדן, עד היום שחנך שלמה את בית המקדש, ורק אז נכנס לגן עדן! שני המקרים הללו מלמדים כמה צריך אדם להיזהר בכל דבר שהוא מוציא מפיו. מן השמים תובעים מן האדם לקיים את

התחייבותו. זוהי הסיבה לכך שאומרים לנפטר "מחול לך", ועושים לו התרה. אין ביכולתנו לראות במו עינינו מה פועל הדבר על נפטרים, אולם היו מקרים רבים של גוססים שסבלו במשך זמן רב, ולאחר שנעשתה להם התרה, מיד נפטרו לבית עולמם, כי פעמים רבות תלוי כנגד האדם איזשהו חיוב – משפט שאמר, או חלילה קללה, ודי בשלושה אנשים שיהרהרו תשובה בליבם ויאמרו: "מותרים לך, שרויים לך, מחולים לך", ולאחר מכן יאמרו: "תלך לחיים טובים ולשלום". ב"ספר חסידים" מובא מעשה באדם שגסס ל"ע במשך שלושה ימים, ולפתע צעק: "התירו לי! התירו לי!" הלכו לחכם, והורה שיעשו לו התרה, ונפטר מיד. לאחר מכן הסביר החכם שנראה שהיה עליו איזה חוב, נדר או שבועה, ולכן לא היתה לו רשות לעלות לעולם הבא, אך היתה לו זכות לצעוק שיתירו לו, וכך נח בשלום על משכבו. רבי בן ציון חזן זצ"ל, סיפק שבגדד היתה אשה אחת שגססה בביתה במשך שבוע שלם, ובני הבית לא ידעו מה לעשות עימה. לבסוף הלכו לרבנו יוסף חיים והוא נתן להם נוסח לקרוא לידה במניין. הם אספו עשרה אנשים, וכולם קראו את הדברים, ובטרם הספיקו לעבור את מפתן הבית, כבר פרחו נשמתה. הידיעה על חומרת הדברים תועיל לבל נוציא בקלות מפינו נדרים ושבועות, וכמובן – אם נעשו נדר או שבועה נזדרז ביותר בקיומם (דורש ציון).

והקל נשמע בית פרעה לאמר באו אחי יוסף וייטב בעיני פרעה ובעיני עבדיו (מה, טז). צ"ל מאי הקול בה"י הידיעה, וכן מה הוא 'לאמר', וכן מהו 'וייטב', מה היא זה שהוטב בעיניו ושמח לקראתם. אלא ידוע כמו שביציאת צדיק פנה זיוה וכו' כך צדיק בעיר הוא הודה וכו' (ב"ר סח, ו), וק"ו י"ב שבטי יה, שנתחדש הוד וזיו של מצרים גם הוד וזיו מלכות בית פרעה עד שהיה בית פרעה ומלכותו תמהין מה היום מיומים בשמחה, עד שהיו כולם מוכרחים לאמר באו אחי יוסף, וזה אשר הוטב בעיני כולם. או יאמר שמגודל קדושה עליונה אשר ירדה מחמת מטה השלימה של יעקב ובניו נתעורר קול עליון בבית פרעה לאמר באו אחי יוסף.

(אור התורה – להרה"ק ר"ש תאומים רב דשטפנשט)

"ויולד ליוסף בארץ מצרים... את מנשה ואת אפרים" (מו, כ)

כתבו התוס' שיוסף קרא שמו אפרים על שם האבות אברהם ויצחק, שנאמר בהם אפר, אברהם 'ואנוכי עפר ואפר', יצחק כאפר על המזבח, דאפרים משמע שתי אפרות, ולכך נקרא ישראל על שם אפרים "הבן יקיר לי אפרים" עכ"ל ויתכן שקרא לו אפרים כדי להזכיר לעצמו תדיר את אבותיו הקדושים. (דעת זקנים מבעלי התוספת)

"ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו." (מו. כח)

איתא ברש"י הקי"ל להורות לפניו לתקן לו בית תלמוד. ופירש הרה"ק רבי לייבליה אייגר זי"ע, דהכוונה היא בלהורות לפניו לתקן לו, להורות לפניו, היינו שהורה דרך לכל ישראל בכל הדורות שידעו כייש מושג כזה ששמו "לתקן לו" היינו שאפשר לתקן כל הצריך תיקון, וזאת איך? עיי' 'בית תלמוד', היינו לימוד התורה שבו אפשר לתקן הכל, ועיי' לימוד התורה עומדים נצבים 'שמשים תצא הוראה לישראל', תורה היא לשון הוראה, שיש מורה דרך לבני ישראל בכל הענינים ולאורך כל ימי חייהם, שעיי' תורה אפשר להשיג הכל, הפך בה והפך בה דכולא בה.

ובני דן חשים (מו, כג)

לכל השבטים היו הרבה ילדים. לכן היה בן אחד, חושים, שהיה חרש אלם. מן הסתם דן התפלל הרבה על בנו בבכיות ובתחנונים: אוי, רבונו של עולם מה יהיה אתו, האם יזכה בכלל להתחתן או לא? סוף כל סוף הוא חרש אלם. ומי תרצה להתחתן אתו? וגם אם כן, האם יהיו לו ילדים? בסופו של דבר. במנן בני ישראל רואים ששבת דן היה השבט הגדול ביותר אחרי שבט יהודה. למה? כי אביו של חושים התפלל עליו! נמצא, שדוקא העובדה שהיה לו בן יחיד, ועוד חרש אלם – היא זו שגרמה לו לצאת השבט כמעט הגדול ביותר. אם לאביו, דן, היו עוד ילדים, הוא לא היה מתפלל במיוחד, ולא היה זוכה. בגלל שהיה לו בן יחיד חרש ואלם, הוא פתח את לבו וזכה מכת תפלתו שצאצאיו של חושים היו מרובים כחושים של קנים.

(רבי יצחק קולדצקי שליט"א,)

"ויאמר ישראל אמותה הפעם" (מו. ל)

אמר הרה"ק האדמוה"י מטשורטקוב זי"ע: אמרו חכמינו (ברכות ה.) "לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע נצחו מוטב ואם לאו יעסוק בתורה נצחו מוטב ואם לאו יקרא קריאת שמע, נצחו מוטב ואם לאו יזכיר לו יום המיתה". כאשר יעקב הגיע למצרים למקום הטומאה, התיירא מאד מפני כוחו של היצר הרע, ולפיכך הקדים את כל העצות האמורות כנגד זה, והיינו שהכין עצמו לעסוק בתורתו ככתוב "ואת יהודה שלח לפניו להורות" אומר רש"י על כך: לתקן לו בית תלמוד וכו', קרא קריאת שמע, ואף הזכיר לעצמו את יום המיתה ככתוב "ויאמר ישראל אמותה הפעם"

והיה כי יקרא לכם פרעה ואמר מה

מעשיכם, ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך מנעורינו... גם אנחנו גם אבתינו (מו, לג-לד)
הסביר רבינו הבן איש חי זצ"ל את דברי יוסף הצדיק אל אחיו בביאור נפלא, ולקח גדול בצידו! יוסף הצדיק פנה אל אחיו ואמר

להם: כאשר פרעה ישאל אתכם מהמעשיכם ובמה עיקר עיסוקיכם בעולם הזה, תשיבו ותאמרו לו שאתם "אנשי מקנה". המילה "מקנה" היא מלשון קניין. כלומר, תגידו לו שעיקר העיסוק שלכם בעולם הוא לקנות קניינים רוחניים, שהם תורה, מצוות ומעשים טובים, ולא רק אתם כך, אלא תוסיפו ותאמרו לו: "גם אנחנו גם אבתינו". כלומר, דרך זו קיבלנו מאבותינו, שגם הם עיקר מגמתם בעולם הזה הייתה אך ורק לקנות קניינים רוחניים, כי רק הם נחשבים לקניינים אמיתיים! ומסופר על אחד מעשרי תבל שנפטר לבית עולמו, ובצוואתו אל בנו ביקש שיקברוהו עם גרביים לרגליו. אולם אנשי החברה קדישא סירבו לכך בטענה שאין לשנות ממנהג ישראל, שהמת נקבר רק עם תכריכים לגופו, וכך עשו. בניו של הנפטר היו בצער גדול ומצפונם ייסר אותם על שלא קיימו את רצון אביהם המת. והנה ביום השלושים לפטירתו גילו בניו צוואה נוספת עבורם, וכך היה כתוב בה: "אני יודע שלא קברתם אותי עם גרביים כפי שביקשתי, אולם דעו לכם שרק רציתי ללמדכם בזה שהאדם אינו נוטל מן העולם הזה אפילו זוג גרביים, ולכן תשקיעו בקניינים אמיתיים שהאדם יכול ליטול אותם עימו לעולם הנצח.

מעשה שהיה

כמה גדולים הצדיקים שמוסרים את נפשם עבור ישועת ישראל

הגה"צ רבי שמואל צבי קובלסקי זצ"ל היה מחסידיו הנלהבים והמקושרים ביותר של הרה"ק רבי חיים מרדכי מנדבורנה זיע"א בעל ה"דבר חיים" (יומא דהילולא ט"ז טבת). ולבנו הרה"ק בעל ה"באר יעקב" זיע"א. לימים העלה על הכתב את עיקרי חסידות נדבורנה, ואת עיקר משנתו של הרבי זיע"א כפי שהבין וחווה. במחברת שבה נכתבו הדברים, נכתב למשמרת גם סיפור המעשה כדלקמן: סיפר לי הרה"צ רבי יוסף טויסיג אדמו"ר מבלעד זצ"ל מעשה שהיה בדידו. בחורף שנת תשל"ב קיבל שיחת טלפון בהולה מאמו שימהר לבוא לירושלים, כי מצבו של אביו שהיה חולה במחלה הידועה רח"ל הורע, ואם לא יבוא מיד עלול להיות מאוחר. הזמין מיד מונית ונסע. בדרך נזכר שלא טבל באותו בוקר במקווה טהרה, חשב איך אסע להיפרד מאבי הצדיק בלא לטבול! הואיל ובמרתף ישיבת נדבורנה היתה המקווה פתוחה בכל שעות היממה. ביקש מהנהג להסיעו לשם ולהמתין לו עד שיטבול. כשנכנס מצא שם את כ"ק מרן ה"דבר חיים" מנדבורנה זיע"א. פנה אליו הרבי במתק לשונו ושאלו מה אתה עושה כאן בשעה כזו? מי שאינו יכול לישון הולך למקווה, כך ביקש הרבי לתרץ את טבילתו שלו במקווה. מרוב כאב ועגמת נפש נעתקו מפיו

שיקרו הלילה דברים מופלאים. כעבור שעה וחצי, נקשו בדלת האשה שבה בלוויית בעלה. הרבי שב ואמר להם, שאם יקבלו על עצמם שלוש אלו, הנחת תפלין ושמירת שבת וקדושת הבית, הוא מבטיח להם בן למזל טוב. ענה הבעל שאינו יודע מהי קדושת הבית. הסביר לו הרבי דינים אלו באר היטב, סבר הבעל וקיבל. ראה הרבי שהבעל תולה את הסכמתו בזמן, ישמור עד שיוושע ואז ישוב לסורו. הזהירו ואמר לו שאם יעבור על כך במזיד ימות בנו בו ביום רח"ל. ראה הבעל שהענין רציני ואמר, אני מקבל על עצמי התחייבות קשה בדברים שלא הורגלתי בהם, רצוני גם הרבי יקבל על עצמו התחייבות כתובה וחתומה. האדמו"ר מבלעד התקומם לשמע הדברים, אבל הרבי קיבל אותם בהבנה, הוא נטל פיסת נייר וכתב עליה לאמר, אני חיים מרדכי בן מלכה מוסר את נפשי לילד שיוולד מן פלוני בן פלונית ופלונית בת פלונית כעבור שנה מן היום הזה. ועד על כך "תולדות" הקדוש זיע"א והצניע את הפתק בספר "תולדות יעקב יוסף" שהיה מונח לפניו על שולחנו. נפרדו ממנו בני הזוג ופנו לדרכם. האדמו"ר מבלעד נרעש למראה עיניו ומשמע אזניו, והחל לטעון בפני הרבי, הנה הרבי עומד להושיע למעלה מדרך הטבע, אנשים שלא שמרו שבת ולא הניחו תפלין. הלוא יושיע למעלה מדרך הטבע את אבי ששמר כל ימיו שבת כהלכתה, והניח תפלין בקדושה וטהרה. ענהו הרבי, יוסף, יוסף, הלוא תבין, הרי קראת את התחייבותי שאני מוסר את נפשי, ובכן, אין לי כלום, ומה אוכל ליתן לך? בשעה שלוש לפנות בוקר עזב האדמו"ר מבלעד את בית הרבי, ורשם לעצמו את היום ואת השעה. כעבור שנה החליט לעלות לבית הרבי, והרבי פתח לפניו את הדלת ואמר לו: יוסף, יוסף, חשבתי שטבועה בך אמונת צדיקים חזקה יותר, ובכל זאת הכנס. נכנס ושהה בחדר. כעבור מחצית השעה, צלצל הטלפון, בעברו השני של הקו היה הבעל שבישר, שלפני כחצי שעה נולד לו בן. הרב קובלסקי שכתב סיפור זה, סיימו במלים: כמה גדולים דברי הצדיקים שמוסרים את נפשם עבור ישועת ישראל.

לתרומות

טל' 0504147090

לעילוי נשמת

**הגה"ק רבי יהודה זאב ליבוביץ זיע"א
בן הרה"ק רבי יחיאל צבי הי"ד
הרב ר' יעקב שטרן ז"ל ב"ר משה ז"ל**

ת.נ.צ.ב.ה.

המלים. שב הרבי על שאלתו, והשיב שקיבל קריאה טלפונית מאמו שאביו חולה מאד, ועומד לפני יציאת הנשמה ל"ע. ענה לו הרבי על אתר, ניחא, תטבול במקווה ואחר כך תעלה אלי ותשתה כוס קפה, אין לך מה למהר. חשכו עיניו, שכן הבין שהרבי אינו רוצה שיהיה נוכח בעת הפטירה, שמא אינו ראוי, ואולי חפץ הוא למנוע ממנו את רגעי הצער הנוראים. אבל אימא ביקשה, חשב לעצמו, ופנה ואמר לרבי בקול רוטט, אבל רבי, המצב קשה מאד, חייב אני לנסוע, הרגיעו הרבי במלים ברורות, הערב לא יקרה מאומה, אין לך מה למהר. מששמע מלים מפורשות אלו, נרגע, טבל ועלה. שילם לנהג המונית ושלחו לדרכו, ועלה לחדרו של הרבי. כבדו הרבי בכוס קפה, והוא החל לבקש ולהעתיר, שיברך הרבי את אביו ברפואה שלמה. אמר לו הרבי, הן אביך חולה במחלה הידועה ויודע אתה שהיא חשוכת מרפא. ניסה לטעון שאפילו חרן חדה מונחת על צווארו של אדם לא יתייאש מן הרחמים, והצדיקים מלומדים בנסים, היפלא מהי דבר? ורצון יראיו יעשה. בעודו עומד וטוען נשמעו נקישות בדלת. הרבי הסתכל בשעונו, השעה היתה לאחר חצות, ביקש מהאדמו"ר מבלעד שיגש לפתוח את הדלת, פתח את הדלת, וראה אשה לבושה בלבוש בלתי הולם המבקשת להיכנס אל הרבי. שב לחדר הרבי וסיפר על כך. קם הרבי. יצא את החדר וביקש מהרבנית שתבדוק מה רצון האשה? אמרה האשה לרבנית שברצונה לדבר עם הרבי. נתנה לה הרבנית מלבושי כבוד ופתחה בפניה את דלת החדר. באה האשה והחלה לבכות, שעברו שנים רבות מנשואיה ועדיין לא נפקדה. היא שמעה שהרבי פועל ישועות, לפיכך באה להתחנן ולהעתיר שיברך אותה בבנים. הקפיד הרבי ואמר, האם כך באים לרבי בלבוש לא מכובד, האם כך רוצה את להיוושע? בכתה ואמרה שבעלה כעס עליה וזרק אותה מהבית שתלך לרופא ותתרפא, נעל מאחריה את הדלת. ומה תעשה? הלכה לשכנתה וזו יעצה לה שתלך אל הרבי מנדבורנה שהוא פועל ישועות, ובכן באה ושאלה הרבי האם בעלך מניח תפלין? לא ידעה מהו שח, תיאר הרבי את התפילין, קופסאות מרובעות קטנות שחורות על היד והראש. ענתה, שממיה לא ראתה כאלו. שאל על אודות שבת, וענתה שהיא מדליקה נרות, היא זוכרת שאצל אמה היו מניחים פח על הלהבות, יותר אינה יודעת. שאל על שמירת גדרי קדושת הבית היהודי? והשיבה שאינם נשמרים. אמר הרבי אם תבטיחי שתשמרו שלוש אלו, תפלין, שבת וקדושת הבית, הריני מבטיח לך בן. ותכבדו אותי בסנדקאות. ענתה האשה, תפילין ושבת ביכולתי להבטיח, אבל גדרי קדושת הבית עלי לשאול את בעלי. אמר לה הרבי לכי לביתך ותשאל את פיו, אם יסכים תבואו לכאן, יכולים אתם לשוב אפילו הלילה. האשה הלכה והאדמו"ר מבלעד קם אף הוא להיפרד מהרבי, אמר לו הרבי, כדאי לך להישאר, אני צופה